

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 364/2021
27.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Тешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 431/20 од 21.10.2020. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 15/21 од 11.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Тешића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 431/20 од 21.10.2020. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 15/21 од 11.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу К 431/20 од 21.10.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика, па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.03.2020. године до 15.04.2020. године, а која казна ће се извршити без примене електронског надзора, на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у породичној кући у ..., осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању од 12 часова или два пута у трајању од по 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржава у затвору.

Истом пресудом обавезан је окривљени да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 2.537,95 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1 15/21 од 11.02.2021. године, поводом жалбе браниоца окривљеног, а по службеној дужности преиначена је првостепена пресуда само у погледу одлуке о кривичној санкцији, па је окривљени због кривичног

дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 2 месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору, коју ће издржавати у просторијама у којима станује у породичној кући у селу ..., без примене електронског надзора, на тај начин што не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, па уколико једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора, док су у преосталом делу жалбе браниоца окривљеног и ОЈТ у Ужицу, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Тешић због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од отужбе због предметног кривичног дела и одреди да трошкови кривичног поступка падају да терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, суштински указујући да дело за које се окривљени гони и за које је правноснажно оглашен кривим и осуђен није кривично дело из члана 248. Кривичног законика, јер није извршено у време епидемије која је проглашена на законом прописан начин, због чега се у радњама окривљеног не стичу елементи предметног кривичног дела, а поред тога, према ставу браниоца, прописи на чије кршење - непоступање од стране окривљеног се позива суд, не могу се сматрати бланкетним прописима којима се дефинише радња окривљеног и не могу се применити у конкретном случају. По ставу одбране, чак и да постоји поступање окривљеног које је противно важећим прописима, оно би евентуално могло представљати обележје једног од прекршаја прописаног одредбама Закона о заштити становништва од заразних болести, а свакако не кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

Исти наводи, садржани у захтеву за заштиту законитости, били су предмет разматрања Вишег суда у Ужицу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде. Виши суд у Ужицу, као другостепени је ове наводе оценио неоснованим, па је, на страни 3. у првом ставу, другостепене пресуде Кж1 15/21 од 11.02.2021. године, изнео разлоге које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Како из списка предмета и одбране окривљеног произилази да је окривљени дана 20.03.2020. године из Републике Црне Горе ушао у Републику Србију, којом приликом му је усмено саопштена одлука о мери самоизолације у кућним условима у трајању од 14 дана, сходно Одлуци Владе РС о допунама Одлуке о проглашењу болести Kovid -19 изазване вирусом Sars KoV-2 („Сл.гасник РС“ број 35 од 18.03.2020.године), те како

се у конкретном случају ради о кривичном делу бланкетног карактера, код кога је за утврђивање постојања елемената кривичног дела односно радње извршења, а која се састоји у непоступању извршиоца по прописима за време епидемије, која је на територији Републике Србије проглашена дана 19.03.2020. године Наредбом Министарства здравља о проглашењу епидемије заразне болести Ковид-19 и објављена у “Службеном гласнику РС“, број 37/2020 од 19.03.2020. године, пре свега од значаја постојање правно релевантних прописа и појединачних аката надлежних органа који се уручују или усмено саопштавају лицу коме је таква мера изречена, то Врховни касациони суд, прихвата став нижестепених судова да правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се захтевом браниоца неосновано указује, обзиром да из чињеничног описа кривичног дела у изреци првостепене пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА, стичу сва законска обележја кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика, за које је оглашен кривим и осуђен.

Осталим наводима захтева, бранилац окривљеног, полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и условима за примену бланкетних прописа који налажу одређено поступање окривљеног у конкретном случају, те указује на погрешну оцену доказа, чиме се по оцени Врховног касационог суда указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП). Међутим, како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Драгомир Милојевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић